

1

DE BEUR VAN KOOLSOEP

‘Maar oma is zo saai!’ zei Ben. Het was een koude vrijdagavond in november en net als altijd zat hij in elkaar gezakt op de achterbank van de auto van zijn ouders. Ze waren weer op weg naar het enge huis van zijn oma, waar hij zou overnachten.

Hij zag daar heel erg tegen op. ‘Alle oude mensen zijn saai!’

‘Zeg zoiets niet over je oma,’ zei pap zwakjes. Zijn dikke buik duwde tegen het stuur van het bruine gezinsautootje.

‘Ik vind het vreselijk bij oma,’ protesteerde Ben. ‘Haar tv is stuk, ze wil altijd scrabble spelen en ze stinkt naar koolsoep!’

‘Ik moet toegeven dat de jongen gelijk heeft,’ zei mam, die nog een laatste streepje lippenstift aanbracht. ‘Ze stinkt echt naar koolsoep.’

‘Aan jou heb ik ook niet veel, vrouwlief,’ foeterde pap. ‘Er hangt om mijn moeder alleen maar een heel licht geurtje van gekookte groente.’

‘Mag ik niet met jullie mee?’ drong Ben aan. ‘Ik ben gek op bal-en-nog-iets-dansen,’ loog hij.

‘Het is ballroomdansen,’ verbeterde pap. ‘En je bent er

niet gek op. Je zei letterlijk dat je nog liever je neuskeutels zou opeten dan naar die onzin te kijken.’

Bens ouders waren wél echt gek op ballroomdansen. Ben dacht weleens dat ze daar meer van hielden dan van hem. Elke zaterdagavond was er de tv-show *Dansen met de sterren*. Daarin dansten beroemde mensen met professionele ballroomdansers. Bens ouders misten die show nooit. Al stond het huis in brand, dacht Ben. Mocht mam dan moeten kiezen wat ze zou redden, de fonkelende gouden schoen waarmee Flavio Flavioli ooit tapdanste of haar enige kind, dan zou ze vast wel voor de schoen kiezen. (Flavioli was de opzichtige, zongebruinde Italiaanse danser en hartenbreker die in elke reeks van de succesvolle tv-show optrad.) Nu reden Bens ouders naar een zaal waar de show live opgevoerd zou worden.

‘Ik begrijp niet waarom je die idiote droom om loodgieter te worden niet opgeeft, Ben,’ zei mam. ‘Waarom denk je er toch niet over professioneel te gaan dansen ...’ De auto hobbelde over een erg hobbelige verkeersdrempel en haar lippenstift schoot over haar wang. Ze bracht haar make-up meestal in de auto aan en kwam daardoor vaak als een echte clown op haar bestemming aan. ‘Misschien, heel misschien, zou je dan wel een keer in *Met de sterren* kunnen optreden,’ voegde ze er uitgelaten aan toe.

‘Omdat ik het stom vind zo in het rond te huppelen,’ zei Ben.

Mam kreunde even en zocht een papieren zakdoekje.

‘Je maakt je moeder overstuur,’ zei pap streng. ‘Hou je rustig, als een flinke jongen.’ Hij draaide de muziek harder.

Natuurlijk een cd van *Met de sterren. 50 gouden topnummers van de spetterende tv-show*, stond in vlammende letters op het hoesje. Ben had een bloedhekel aan die cd, zeker omdat hij die al een miljoen keer gehoord had. Eigenlijk had hij hem al zo vaak gehoord dat het een marteling leek.

Bens moeder werkte in het lokale manicuresalon *Nagels’ nagels*. Omdat er niet veel klanten kwamen, brachten zij en

de uitbaatster (die natuurlijk Nagels heette) de meeste dagen door met elkaars nagels te verzorgen. Gladmaken, reinigen, bijknippen, bevochtigen, deklaagje aanbrengen, voeden, polijsten, bijvijlen, lakken, kunstnagels aanbrengen en kleuren. Dat deden ze allemaal de hele dag met elkaars nagels (behalve als Flavio Flavioli overdag op tv kwam). Bens moeder kwam dan ook elke dag thuis met ontzettend lange, veelkleurige plastic kunstnagels aan de uiteinden van haar vingers.

Bens vader was in de supermarkt verantwoordelijk voor de veiligheid. Na twintig jaar was het hoogtepunt van zijn loopbaan dat hij een oude man erop betrapt had dat die twee kuipjes margarine in zijn broekzakken verstopte. Nu was pap te dik om nog winkeldieven achterna te zitten, maar hij was wel breed genoeg geworden om hun de weg te versperren. Hij had mam leren kennen toen hij haar er ten onrechte van beschuldigd had een pakje chips gejat te hebben, en geen jaar later waren ze getrouwd.

Pap reed nu de hoek om van het doodlopende straatje waar oma woonde. In een lange rij bescheiden huisjes, waarin vooral oude mensen woonden.

Pap stopte en Ben draaide zijn hoofd traag in de richting van het huis. Achter het raam van de woonkamer stond oma vol verwachting naar hen uit te kijken. Te wachten. Te wachten. Ze stond altijd achter dat raam op hem te wachten.

Hoelang zou ze daar nu al staan? dacht Ben. Sinds vorige vrijdag?

Hij was haar enige kleinkind en hij had geen idee of ie-

mand anders ooit weleens bij haar op bezoek kwam.

Oma zwaaide en glimlachte naar hem en met tegenzin stond hij zijn norske gezicht toe even terug te glimlachen.

‘Mam of ik zal je morgenvroeg rond elf uur dus komen ophalen,’ zei pap. Hij had de motor niet afgezet.

‘Kan het niet om tien uur?’

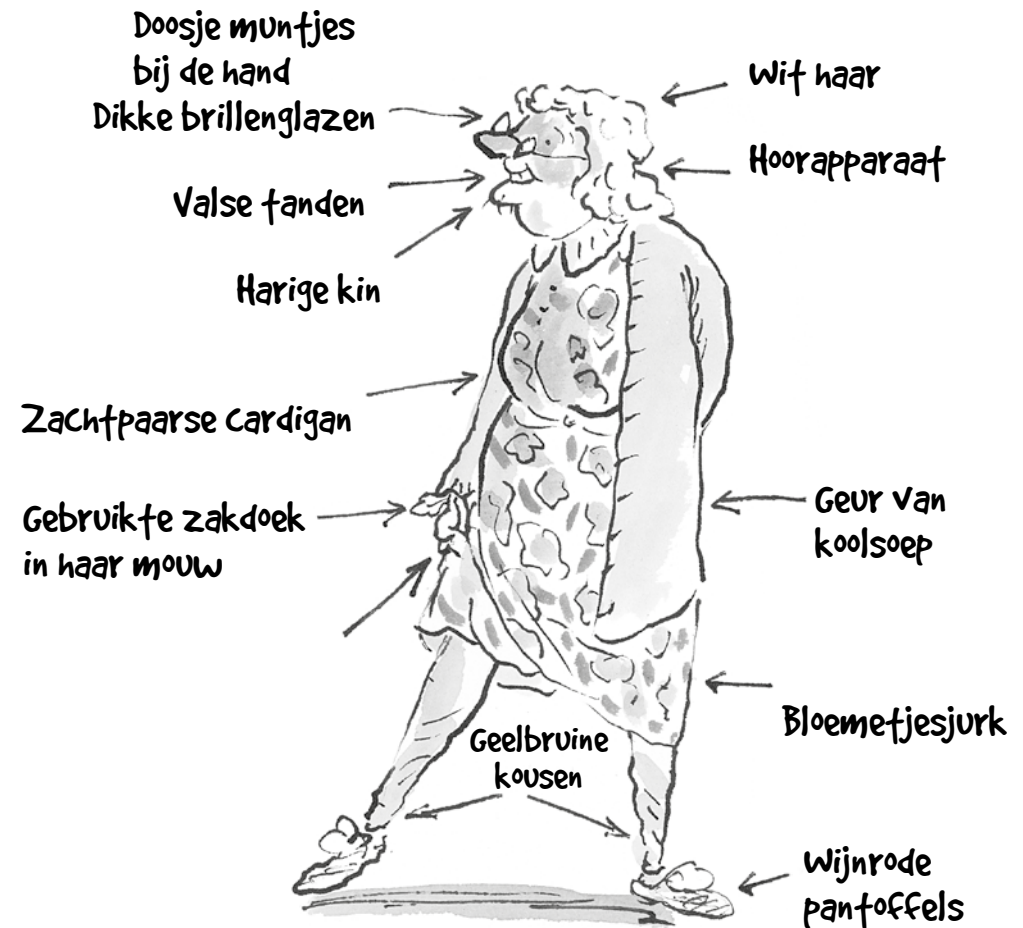
‘Ben!’ gromde pap en hij drukte op de knop van het kinderslot.

Ben duwde mismoedig het portier open en stapte uit. Hij had het kinderslot natuurlijk niet meer nodig. Hij was elf jaar en zou het niet in zijn hoofd halen het portier te openen terwijl de auto reed. Hij verdacht zijn vader ervan het slot alleen maar te gebruiken om te voorkomen dat hij uit de auto zou duiken als ze naar oma reden.

Het portier sloeg achter hem dicht en de motor begon sneller te draaien.

Voordat Ben op de bel kon drukken, deed oma de deur al open. De doordringende geur van koolsoep kwam hem als een walm tegemoet. Het was alsof de stank hem een mep in zijn gezicht gaf.

Oma was een oma zoals ze in boeken beschreven worden:

‘Komen mammie en pappie niet binnen?’ vroeg ze wat be-teuterd.

Dat was een van de dingen die Ben stoorden aan haar: ze praatte altijd tegen hem alsof hij een baby was.

Vroem-vroem-vrrroooooeeeeeem.

Oma en Ben zagen het bruine autootje vertrekken en over de verkeersdrempels hobbelen. Mam en pap waren net als Ben niet graag bij oma. Het was gewoon handig hem daar elke vrijdagavond te kunnen dumpen.

‘Nee eh ...’ hakte Ben. ‘Het spijt me, oma.’

‘Ach, kom jij dan maar binnen,’ mompelde ze. ‘Ik heb het scrabblebord al klaargezet en als avondeten heb ik je lievelingsmaaltijd klaarstaan ... koolsoep!’

Bens gezicht werd nog langer. Néééééééééééééééé! dacht hij.

2

EEN KWAKENDE EEND

Even later zaten oma en haar kleinzoon in doodse stilte tegenover elkaar aan de tafel in de woonkamer. Net als elke vrijdagavond.

Als Bens ouders niet naar een uitzending van *Dansen met de sterren* konden kijken, gingen ze curry eten of naar een film. Vrijdagavond was hun ‘avondje uit’ en zolang Ben zich kon herinneren, dumpten ze hem dan bij zijn oma. Als ze niet naar *Dansen met de sterren live op het podium. Live!* gingen, trokken ze meestal naar de Taj Mahal (het curryrestaurant, niet het eeuwenoude witmarmeren grafmonument in India). Daar aten ze dan hun eigen gewicht aan papadums.

De enige geluiden in oma’s huisje waren het tikken van de klok op de schouw, het klikken van metalen lepels op porseleinen mokken en af en toe het scherpe fluiten van oma’s verkeerd afgestelde hoorapparaat. Het leek wel of dat ding er niet was om iets te doen aan oma’s doofheid, maar om anderen doof te maken.

Dat apparaat was een van de belangrijkste redenen waarom Ben een hekel had aan zijn oma. De andere redenen waren: